

Nylig flyttet til Tromsø og til Norge egentlig. Begynte som forsker i ISM for tre uker siden (MedHums forskningsgruppe). Prosjektet mitt handler om kunstneriske representasjoner av spiseforstyrrelser (forstyrret spising), særlig i menn. Men bakgrunnen min er faktisk i fransk litteratur og middelalder kultur. Så utkastet til Paula er veldig tankevekkende for meg. Unnskyld for forferdelig norsk.

Først og fremst ville jeg si eller spørre noe om lukkede områder. Hovedpersonen i denne romanen oppsøker lukkede områder. Celestine ble muret inn. Det fikk meg til å tenke på andre kvinner assosiert med lukkede områder... Antigone, Vestalinnene i antikkens Roma, ankeritter i middelalderen. Lukkede områder er noen ganger en straff for seksuell overtredelse, men de kan også beskytte mot seksualitet. Kan dette bli relevant for din roman? Du snakker om lysten til lukkede områder som «agoraphobia» på siden 28. Et begrep som brukes noen ganger om middelalderske tekster er «claustrophilia». Det kan kanskje bli nyttig.

På side 3 skriver du at hovedpersonen *velger* å sulte seg selv. På hvilke måter? Når det gjelder spiseforstyrrelser selvfølgelig er det vanligvis en kompleks kombinasjon av genetiske, miljø- og kulturelle faktorer i spill. På hvilke måter kan en gotisk fortelling, en historie om hjemløs egenskap, hjelpe oss å forstå måtene en spiseforstyrrelse oppleves av noen? Måtene den oppfattes av samfunnet? (når det gjelder årsaker eller veier til bedring, for eksempel)

På side 11 snakker du om koblingen mellom kroppslig transcendent og kreativitet i litteratur skrevet av menn. Jeg er helt enig at kjønn er viktig her. Men jeg tror at det også finnes en sånn kobling i litteratur skrevet av kvinner. Jeg leste et essay av Katy Waldman om spiseforstyrrelser i det siste. Hun snakker om «a perverse literary tradition» inspired by anorexia, “replete with patron saints (Catherine of Siena), glamorous elders (Emily Dickinson, Anne Sexton, Sylvia Plath), tropes (fairies, snow), and devices (paradox, irony, the unreliable narrator).” For henne er patologisk tynnet og poetisk følsomhet veldig nært knyttet i litteratur om spiseforstyrrelser av kvinner.

Du snakker om anoreksi som identitet. Dette er en sykdom som kan gi deg noe du vil ha (i tillegg til å ta bort mye, selvfølgelig). (Dette kan gjøre forbedring vanskelig.) Grovt sagt, er dette argumentet til Caroline Walker Bynum om hellige kvinner i middelalderen som fastet i hjel. De er ikke ofre for patriarkatet; de bruker matsymbolikk til å finne et sted, et kraftig sted, innenfor kirken. Spørsmålet er... til hvilken pris?

p. 3 In what way does the protagonist *choose* to starve herself? With eating disorders, there is usually a complex combination of genetic, environmental, cultural factors at play. What might a

narrative of haunting (i.e. the gothic mode) tell us about the experience of illness, how illness perceived by society (and its causes and cures)?

p. 11 Links between bodily transcendence and creativity in authors who are men. No doubt gendered. But still, I think, links between bodily transcendence and creativity in women authors. I've recently read essay by Katy Waldman. She talks of a 'perverse literary tradition' inspired by anorexia, 'replete with patron saints (Catherine of Siena), glamorous elders (Emily Dickinson, Anne Sexton, Sylvia Plath), tropes (fairies, snow), and devices (paradox, irony, the unreliable narrator).' Pathological thinness and poetic sensibility linked here, too.

AN as identity. Often what makes recovery so difficult. AN gives you something you want (as well as taking lots away, of course). This is Bynum's argument about medieval holy women. They exploited gendered symbolism of food and eating to establish a place for themselves in the church.

Écriture féminine. Might want to engage with *écriture féminine*.

Abjection of the body vs. Abjection of anorexic.

Loss of identity.

Bynum & medieval holy women using (gendered) cultural symbols around food & eating to acquire power within Church. (Mysticism as *écriture féminine*.)

In what way does protagonist 'choose' to starve herself? Protagonist justifying behaviour through 'haunting' by Celestine.

We don't trust anorexic's perception of body. We don't trust anorexic's words. Narrator deliberately turns our gaze away from body. But what about words? Topoi of sincerity?

What does exploration of AN in gothic mode tell us about illness? I'm asking similar questions about folkloric elements. What does it say about cause, experience, recovery?

p. 11 Links between bodily transcendence and creativity. Not just 'masculine'. From Catherine to Sylvia Plath. The (female) anorexic literary persona – asexual, pure, fairylike. Waldman.